

38. Priponka *-njiv* se ne more zraven *-iv* posebej imenovati, ker je sploh ni; kajti *plesniv*, *prijazniv*, *ljubezniv* se izvajajo iz *plesen*, *prijazen*, *ljubezen* (Miklošič, II. 224.); *lažniv*, (*lažnjiv*) pa je iz *lažen*, stsl. *lažnъ*, (*lažnik*), po njih analogiji napravljen zraven prvotnega *lažnjiv*.¹⁾

Preveč pa zopet g. L. zahteva od šolske slovnice, češ v njej se naj razloži, zakaj se naj piše *ljubezniv*, ne: *ljubeznjiv*. V tem omahujejo namreč pisatelji in slovničarji. Janežič ima v 3. izdaji svoje slovnice (1864) *ljubezniv*, v nemško-slovenskem rečniku (1867) pa *ljubeznjiv* na prvem mestu; Wolf-Cigale: *ljubeznjiv*, Škrabec v Cvetju 1887, zv. 3: *ljubeznjiv*, a v Cvetju 1889, str. 27: *ljubezniv*. Vsled tega vpraša tudi ocenjevatelj moje knjige v listu „Dom in Svet“ II. str. 241., ali je oboje prav?

¹⁾ Dobro; a kako si naj to tolmači učenec iz slovnice, kjer piše gosp. dr. S. »laž — lažnjiv«?

(Dalje prihodnjič.)



LISTEK.

Pesnik Gorazd je národu svojemu za Veliko noč podaril prekrasne piruhe. Kuji-garna Ig. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg v Ljubljani razpošilja namreč sledeče naznanilo: V naši založbi je izšla in se začne dné 3. malega travna razpošiljati knjiga:

Balade in romance

Napisal

Anton Aškerc.

Pesnik GORAZD (Anton Aškerc) je vzbudil zadnja leta s prekrasnimi svojimi pesniškimi proizvodi v Slovencih obče zanimanje. Plastično izrazovanje, lepa dikcija, blaglasni stiki, zdrav realizem in poseben epični talent dičijo vse njegove, iz narodnega življenja in slovenske zgodovine zajete pripovedne poezije, o katerih se je že večkrat izrekla želja, da bi jih pesnik v knjigo zbrane dal na svetlo. Ustrezajoči tej splošni želji, podajemo zdaj Slovincem nad deset in pol tiskovnih pôl obsežajočo zbirko njegovih balad in romanc ter za-jedno vabimo na prijazno naročbo. — Cena broširani knjigi 1 glđ. 30 kr., v izvršne plat-nice elegantno vezani pa 2 glđ.

Bralcem »Ljubljanskega Zvona« pač ni treba še posebej priporočati zgoraj ome-njenih »Balad in romanc«; saj je dični Gorazd vsem star in drag znanec, ki je z izbor-nimi proizvodi svojimi krasil list naš od njega prvega početka. Za danes zabeležujemo samo, da je že tolikrat zaželjena zbirka njegovih pripovednih poezij ugledala beli dan, prihodnjič izpregovorimo kaj več o nji.

Muzejsko društvo je imelo dné 2. prosinca t. l. shod, pri katerem sta predavala gospoda prof. A. Paulin in S. Rutar. Prvi je govoril o žužkojédih rastlinah v obče in s posebnim ozirom na tiste, ki rasejo na Kranjskem. V uvodu je predaval g. profesor, kakó se sploh hranijo rastline. Nekatere je priroda s posebnimi napravami usposobila, pridobivati za hrano potrebnega dušika neposredno od mrline raznih žužkov. Takóve

rastline se delé na tri vrste. V prvo spadajo mesó prebavljajoče živali-lovice, ker iz mnogih žléz, ki se nahajajo na površji lista, ali pa v listu prekrojenem za lovno orodje, oblivajo ujete živalce s tekočino, ki jih raztvarja takó, kakor jedila želódečni sok. Druge pa omreževajo žrtve svoje s protoplasemskimi nitkami, ki štrkajo skozi zeló drobne luknjice posebnih stanic, ki se nahajajo v otlínah. Protoplasemske nitke izsesajo takó rekoč ujete živalce, posebno močélke. Pri rastlinah tretje vrste strohné ujete živalce v mnogovrstno prikrojenem lovnom orodji in plinaste trohljenine, ki se pri tem tvorijo, vzprejemajo stanice.

Gospod predavatelj je potem opisaval podrobno rastline prve vrste, takozvane meso prebavljajoče živali-lovice, oziraje se na óne, ki so zastopane v kranjski flori. Semkaj spadajo: *Pinguicola vulgaris*, (dežica) in *flavescens*, *Drosera intermedia*, *Drosera rotundifolia* (Bled), *Drosera longifolia*. Posebno natanko je govoril g. predavatelj o tem, kakó se vedejo živalski organizmi, kadar pridejo na njih liste. Opozoril je tudi na druge sém spadajoče rastline, katere se nahajajo tudi na Kranjskem n. pr. *Saxifraga petraea* in *ascendens*, *Sempervivum montanum*, *Sallum villosum* in dr. Napósled je še razlagal ustròj nekaterih drugih zeló zanimivih žužkojedih rastlin, ki se prištevajo tuji flori, kakor *Dionaea muscipula*, *Aldrovandia vesiculosa*, *Drosophyllum lusitanicum*, *Nepenthes destillatoria*, *Nepenthes gracilis* in dr., med katerimi se prva in zadnja odlikujeta po tem, da je del péceljna prestrojen v vrčasto past. Gospod govornik je korenito in zanimivo predavanje svoje razjasnjeval z živopisanimi podobami, osušenimi in živečimi rastlinami, splošno pozornost pa je vzbudilo, ko je g. prof. razkazoval živečo »*Dionaea*«. Mnogobrojno zbrani poslušalci in tudi poslušalke so vzprejeli jedrnato znanstveno predajavanje z živahnimi dobrokllici; mnogi so izrazili željo, da bi g. profesor objavil izborni govor svoj v kakem slovenskem listu. — Jednako jedrnato in zanimivo je predaval gospod profesor *Simon Rutar* o trgovinskih odnošajih med Kranjsko in pomorskimi mesti ob Jadranskem morji v srednjem veku. Stari in novi pisatelji priznavajo, da ima Kranjska za trgovino in promet ugodno položje. Važno staro tržišče je bilo Devin (San Giovanni di Duino) ob skrajnem severnem zalivu Jadranskega morja. Ob času po preseljevanji národov stal je tukaj samostan s slavno rómarsko cerkvijo, kamor so prihajali rómarji od vseh krajev vpisovat se v sv. Marka izvirni evangelij, ki se še dandanes hrani v Čedadu. Toda še večjo važnost je dobil kraj, ko so se izpostavile še druge svetinje. Po poročilu pisatelja iz najstarejšega veka je bilo mesto dobro utrjeno ter imelo mnogo vojakov in prebivalcev. Sedaj stojé ondú tri ali štiri uboge kočé. Važno tržišče za kranjsko deželo je bil že v srednjem veku Trst, posebno v tem času, ko se je osvobodilo mesto škofijske nadoblasti, dalje Milje (Muggia), kjer je stala krasna bazilika, ki se je prištevala najlepšim v Avstriji, potem Koper in Piran; poslednji je slovel po umetelnosti svojih prebivalcev. Dandanes so prebivalci revni in ubogi in zadovoljni so z navadnimi ribami, a nekda so bili imoviti, ker so zajemali bogastvo iz trgovine z ozadnjimi deželami. Omeniti je tudi Oglej, ki je pa skoro propal radi naval Hunov in Langobardov; največ je pa bilo mestu v kvaru, da se je posédalo obréžje in se kužil zrak. Na njega mesto so stopile Benetke, ki so že za Karla Debélega imele pravico, tržiti po vsi frankovski državi. Hitro se je mesto razvilo za križárskih bojov, ko so prevažali Benečanje na svojih ladjah križárje v Palestino. Najbolj je Benetke povzdignila četrta križárska vojna. Leta 1278. prisvojili so si Benečani dalmatinske otoke in odslej so Jadransko morje nazivali obično »Beneški zaliv.« Tuji trgovci so morali Benečanom plačevati carino in najprej jim ponujati blago, a zato je republika skrbela za varnost cést in priležno nočišče. Ustanovili so dalje skladišča (fondaco dei Tedeschi), kjer so tuji trgovci shranjevali in prodajali blago. Leta 1408. poslali so celo Ljubljánčanje svojega mestnega

pisárja Nicolaja v Benetke, da bi smeli tudi kranjski trgovci tam izkladati svoje blago. Dotično izvirno pismo hrani tukajšnji muzej. Naposled je govoril g. predavatelj o prepiru med Trstom in Benetkami zaradi kupčije, kako blago so izvažali iz Kranjske in kako so v srednjem veku različni privilegiji ovirali kupčijo. Tudi to predavanje je vzprejelo poslušalstvo z živahnim priznanjem. Razprava predavateljeva bode dičila letošnje izvestje muzejskega društva.

Dne 22. svečana je predaval g. prof. *Julij Wallner* o »zadrugi ljubljanskih slikarjev in podobarjev v XVII. in XVIII. veku«. Kakor obrtniki snovali so slikarji in podobarji v Ljubljani zadrugo, koji je bil namen, umetniško obrtovanje omejiti na mal krog cehovnikov. To se razvidi iz pravil, katere je g. predavatelj našel v vicedomskem arhivu. Brez njihovega privoljenja se ni smel naseliti nobeden umetnik ne v Ljubljani, ne na deželi, in ako je cehoven mojster umrl, nadomestil ga je njegov sin ali pa tisti, ki se je oženil z vdovo. Da bi njih predprave zadobile večjo veljavo, predložili so pravila mestnemu uradu v potrjenje. Potem je govornik navel iz davčnih in računskih knjižic mestnega arhiva slikarje in podobarje iz zadnje četrti XVII. veka, n. pr. Filipa Jakoba Jamška, Jovana Petra Gimplerja in druge. V umetniškem oziru je bil le prvi znamenit, olupšal je vodnjak pred mestno hišo, katerega so postavili meščani leta 1660.

Pri vseh svojih predpravicah vendar ni mogla uspevati zadruga. Ko so skonca XVII. veka jeli v Ljubljani zidati novo stolno cerkev, izročila so se, ker niso bili domači umetniki sposobni, umetna dela tujcem, posebno laškim umetnikom. Njih vpliv je še le oživil umetniški čut domačih slikarjev. Izmed podobarjev in slikarjev, ki so potem v prvi polovici XVIII. veka delovali v Ljubljani, je imenovati: Jelovšek, Mencinger, Bombasio, Mislej in slavni Francesco Robba. O poslednjem je podal g. govornik mnogo zanimivih podrobnosti in popravil na podlagi arhivnih virov marsiktero krivo poročilo.

Glavnega mramornatega darilnika v sedanji frančiškanski cerkvi ni postavil de Giorgio, ampak Francesco Robba, prvi ni bil ne umetnik, ampak mesten plemič (patricij), ki je daroval v ta namen znatno svoto. Omenjal je tudi Misleja, ki je postavil portal in orjaka semeniškega poslopja. Naposled je razkazoval g. predavatelj nekatere miniaturne slike iz cehovne matice; med njimi se Grahovarjeve najbolj odlikujejo po izpeljavi in ukusu. Predavanje so vsprejeli poslušalci z glasnim priznanjem.

A. Kaspret.

Valvasor kot zgodovinar. Dne 20. sušca t. l. je v »Muzejskem društvu« v Ljubljani predaval g. profesor *Anton Kaspret* o *Valvasorji kot zgodovinarji*. Omenivši, kakó je Kranjska zaradi turške sile v 15. in 16. stoletji zaostala v občni omiki in v znánstvenem dolovanji, da ni mogla zategadelj poroditi nobenega slavnega zgodovino pisca, prešel je gospod predavatelj na Valvasorja, podal nam v kratkih potezah zgodovino njegovega rodu, opisal nam njegove studije in potovanja po Italiji in Franciji ter nam pojasnil, kako je prišel Valvasor do sklepa, opisati deželo Kranjsko. Potujé po tujih deželah, videl je, kakó malo znana je v tujini prelepa dežela kranjska; videl je pa tudi, da še tisti učenjaki, ki pišejo kaj o nji, večkrat poročajo napčne stvari. Izboren domoljub, ki ni znal za domovino svojo sukati samo meča, ampak tudi peró, vrhu tega posestnik mnogih graščin, namenil se je svetu opisati zgodovino in prirodne lepote vojvodine Kranjske, kar je storil v znamenitem svojem delu »Die Ehre des Herzogthums Krain«, ki je, natisnjeno v Norimbergu, prišlo na svetlo leta 1689., v štirih debelih zvezkih, na 3320 stranéh, okrašeno s 533 v baker vrezanimi podobami. Gospod profesor je ocenil vire, iz katerih je zajemal Valvasor, opisal nam mnogostranske ovire in zapreke, katere so mu delali nevedni njegovi vrstniki, ter pojasnil nam ogromne težave in stroške, katere je imel Valvasor, predno je zbral gradivo za monumentalno delo svoje. V drugem

delu svojega predavanja je kritično analiziral I., VII., VIII., IX., X. in XV. knjigo Valvasorjevega dela, ki so večinoma zgodovinske vsebine, opisal nam karakteristična svojstva Valvasorja kot zgodovinarja ter nepristranski naštel vse njegove prednosti in vrline, kakor tudi vse njegove slabosti in napake. Med zadnjimi je zlasti omenjati, da je Valvasor nespreten, kedar tolmači krajevna imena, da preveč moralizira, da veruje v čarovnice, da ima zgodovinsko stvarino nepregledno zbrano, da o isti stvari poroča na več mestih, takó da je jako težko uporabljati delo njegovo brez natančnega stvarnega in osebnega registra. Odlikuje pa se delo njegovo s tem, da Valvasor poroča čisto zgodovinsko resnico, da ga ni strah grajati tudi visokih oseb, n. pr. Ferdinanda III., da nam zlasti dōbo reformacije in protireformacije opisuje na podstavi bistrih virov, kar je pohvalno priznal sam Ranke, da vse delo njegovo preveva vroča ljubezen do države in do ožje domovine Kranjske. Ravno tako lepo in pregledno, kakor temeljito sestavljeno predavanje g. profesorja so zbrani poslušalci vsprejeli z glasno pohvalo. L.

Grundzüge der theoretischen Astronomie. Pod tem naslovom izšla je sredi meseca sušca pri tukajšnjem knjigotržcu Ig. v. Kleinmayr & F. Bamberg zvezdoslovna, 24 pol obsegajoča knjiga, ki jo je spisal *M. Vodusek*, profesor ljubljanske gimnazije. Znanstveno delo izvaja na podlagi elementarne in višje matematike zakone gibanja nebesnih teles in dokazuje, da so velike osi pakrogov (ellips), v katerih tekajo planeti in kometi, stanovitne in nepremakljive, da je takisto ekscentriceta teh ellips nespremenljiva in tedaj obstanek vsega sveta, kakor že stoji tisoč in tisoč let, tudi znanaprej zagotovljen, ako ne poseže kaka druga sila vmes.

V nekem drugem poglavju dokazuje pisatelj, da pri sedanjem merjenju srednjega časa zastajamo za 26 sekund v vsakem stoletju, s čimer se razjasnuje opazovano prehitjevanje lune v njenem srednjem teku. — Tukaj se razlaga prvič natančen način za izračunjenje elementov zemljine ellipse; dosednji računi, izmed katerih so Francoza Laverriera najbolj znani, bili so le približni. — Še mnoga druga težka raziskavanja se nahajajo v tej knjigi, katera se ne dá na kratko razložiti; kdor hoče bolj podrobne podatke, naj se oglasi pri založniku, knjiga se mu pošlje na ogled. Jezik je lahko-umeven in vsa tvarina tako obdelana, da se je lahko loti, kdor je v matematičnih vedah le nekoliko izurjen, kajti knjiga, kateri jednaka se dozdej ne nahaja, namenjena je v prvi vrsti začetnikom astronomične znanosti; velja pa štiri goldinarje.

Plemenita ustanova. Dne 20. sušca t. l. je umrl v Ilirski Bistrici na Notranjskem ondodni deželni okrožni zdravnik g. *Frančišek Bachmann*, ki je vse svoje premoženje — okolo 20.000 gld. — volil za ustanove slovenskim dijakom iz Istre. Plemeniti mož je bil porojen leta 1831. v Richnovu na Češkem; zvršivši srednje šole v Pragi in medicinske studije na Dunaji, služil je najprej vojaški zdravnik v vojnem pomorstvu, potem pa občinski zdravnik v Kastvu v hrvaškem Prímorji, od koder se je pozneje preselil v Ilirsko Bistrico. Pokojnik je bil vesten zdravnik in plemenit rodoljub, ki je, izgubivši odraslo hčer in sina medicína, ostavil premoženje svoje dijakom — sinovom tužne Istre. Bodi mu večni mir in blag spomin!

Komarovljeva karta slavjanskih narodnostij. Pod tem naslovom je izšla početkom tega leta v St. Peterburgu etnografična karta evropskega slovanstva, katero je sestavil *N. S. Zarjanko* v merilu 1 : 12.000.000. (Cena 3 gld., prodaja se tudi pri Artariji na Dunaji, I. Kohlmarkt a) Sestavljalatelju so služile za pomoček najnovejše statistične publikacije, n. pr. *Brachelli*, Die Staaten Europas, Vergleichende Statistik; *Juraschek*, Geographisch-statistische Tabellen; Oesterreichisches statistisches Handbuch; »Podrobnoja karta evropskoj Turciji« od ruskega glavnega štaba; »Jenografičeskaja karta evropejskoj Rossiji od *Ritticha* itd.

Komarovljeva karta je vzbudila veliko pozornost med Bolgari in silno nejevoljo med Srbi, ker prišteva makedonske Slované Bolgarom. Da bi Srbe potolažil, izdal je Komarov takoj drugo izdavo svoje karte in na nji zabeležil makedonske Slované s posebno barvo, ne prištevajoč jih torej niti Bolgarom niti Srbom. Gledé prašanja o makedonskih Slovanih se je poslužil g. Zarjanko ne samo ruskih (torej Bolgarom prijaznih) virov, n. pr. *Verkoviča*, Topografičesko-jetnografičeski očerk Makedoniji, Pktpb 1889; nego poslušal je tudi srbske glasove, n. pr. *Protiča*, O Makedoniji i Makedoncah, Belgrad 1888, in *Gopčevića*, Macedonien und Altserbien, Wien 1889.

Če gre srbskim virom verovati, ne stanujejo Bolgari, temveč Srbi po vzhodni Albaniji, po stari Srbiji in po nekdanji Makedoniji. Gopčević je našel samo v *nevkrop-skem* sandžaku (ob gorenji Mesti, vzhodno od Perim-planine) blizu 58.000 Bolgarov in sicer 36.600 pravoslavnih in 21.000 mohamedanskih. Vse drugo prebivalstvo vilajetov Kosovo, Monastir in Solun, (skupaj 2.880.420 duš) da je v ogromni večini srbsko, t. j. 1.540.500 pravoslavnih in 507.820 mohamedanskih Srbov. Albancev je naštel Gopčević v omenjenih vilajetih 165.620, Cincarov (makedonskih Vlahov) 74.500, Židov 64.645 in 231.400 Turkov.

Zarjanko pa računi, da živi pod turško vlado še 1.000.000 Bolgarov. Vseh Bolgarov je naštel 3.112.000 in sicer v združeni kneževini 1.920.000, v Turčiji 1.000.000, v Rusiji (v Besarabiji, potem okolo Očakova in zapadno od Brdjanskega) 122.000, v Avstro-Ogerski in v Rumuniji v vsaki po 30.000 in napósled 10.000 v Srbiji (na desni strani bolgarske Morave). V primeri z narodopisnim zemljevidom v Matičinem »Slovanstvu« segajo Bolgari na Komarovljevi karti bolj proti jugu ob gorenji Bistrici, v solunski in sereški okolici, zlasti pa ob izlivu Marice. Celo na zahodnem konci gallipolskega polotoka stanujejo nepomešani Bolgari. Močno pa jih izpodrivajo Albanci v vilajetu Monastir med Crnim Drinom in Kopač-reko. Po Gopčeviću stanujejo tudi in tudi na zahodni strani ohridskega jezera in Drina skoro nepomešani Srbi. Najzahodnejša naselbina bolgarska (po Komarovu) je ob dolenjem teku reke *Šemeni*, v okolici arnavtskega *Belgrada* (Berat) in na zahodno stran celo do morja.

Gledé narodnostne meje *slovenske* je opaziti, da Komarovljeva karta ni posebno natančna, kar se pri tako majhnem merilu tudi zahtevati ne more. Tržič (Monfalcone) in kos Furlanije je prištet Slovincem. Ime »Gradiška« je tam zapisano, kjer bi imel stati *Videm*, in Staro mesto (Cividale) je postavljeno na mesto *Tolmezza*. Na Koroškem je vsa *Kanalska dolina* kot nemška zaznamenovana, ravno tako tudi *Rožna dolina* okolo Št. Jakoba in Vrbe. Nasprotno pa so Slovenci zaznamenovani v svinjski okolici (Eberstein) daleč tja gori, skoro celo do Hüttenberga. Če se tudi drugodi nahajajo taki pogreški, potem se Komarovljeva karta pač ne more natančna imenovati.

Na spodnjem konci ima Komarovljeva karta statistične tablice, na katerih so izkazani Slovani po narodnosti in po veri. Na tretji tablici je pregled nemških naselbin po Rusiji. Vseh Nemcev živi sedaj na Ruskem 4.427.874 ali 4'03% (največ jih je v guberniji tavrški, jekatarinovslavski in besarabijski).

Vseh Slovanov je naštel Zarjanko 101.724.000 (med temi v Aziji 3.000.000 in v Ameriki 283.000) in sicer:

Rusov 72.539.000 (v Avstro-Ogerski 3.096.600 Malorusov), Poljakov 11.020.000, Srbohrvatov 6.129.000 (med temi v Avstro-Ogerski 2.960.000 in v Bosni-Hercegovini 1.197.000); Čehov 5.115.000 (med temi 250.000 v Ameriki); Bolgarov 3.112.000; Slovakov 2.224.000; Slovencev 1.190.000 (na drugem mestu pa: 1.310.000); Kašubov 150.000; gorenjih Lužičanov 96.000 in dolenjih Lužičanov 40.000. Iz tega vsak lahko sprevidi, da je število avstrijskih Slovanov zelo nizko postavljeno.

Po veri je 68,260.000 Slovanov pravoslavnih, 21,280.000 rimskokatoliških, 3,276.000 unijatov in ravno toliko razkolnikov; 1,436.000 protestantov in 900.000 mohamedancev.

S. R.

Trstenjakov spominski večer je priredilo »Pisateljsko podporno društvo« v zvezi s »Čitalnico« in »Sokolom« dne 29. sušca v čitalnični dvorani. Društveni predsednik dr. Vošnjak je opomnil na stari slovanski običaj, da se umrlim nekaj časa po njih smrti priredi spominska svečanost, in mi Slovenci smo tem bolj dolžni pokojnega Trstenjaka spominjati se, ker je on že pred petdesetimi leti začel buditi narodno zavest, ob času ko je bilo po slovenskih pokrajinah še zelo malo zavednih rodoljubov. Vsi drugi njegovi soboritelji so že zdavna pomrli, samo njemu je bilo dano gledati sad njegovega rodoljubnega delovanja. Kot najboljšo sredstvo za širjenje narodne zavesti in za povzdigo omike je spoznal Trstenjak literarno delovanje in temu se je z jekleno vztrajnostjo posvetil, na tem polji je dosegel svoje največje uspehe.

Za tem je govoril dr. Majaron o duhu, kateri je Trstenjaka prešinjal. Pokojnik je bil izvrsten mož v vsakem obziru, neupogljiv značaj, mož železne volje, skozi in skozi oduhovljen mož in duhovnik v pravem pomenu besede. Klasično izobražen, občeval je najrajši z ljudmi, ki so ga umeli in mogli umeti. On ni govoril, kakor navadni ljudje, temveč vzvišano, včasih dovtipno in celo sarkastično, vselej pa klasično, Trstenjak ni več govoril, nego on je predaval. Živel je vedno le »virtuti et musis«. zato naj nam ostane vedno pred očmi kot sijajen ideal. Trstenjak je skoro jedino le s slovensko inteligenco, zlasti z mlajšo, občeval in dopisoval, ker ni bil suženj svojega stanu, ker ni iskal dogmatikov, nego resnicoljubnikov in takih, ki so po idealih hrepeneli. Najbolj je čislal tiste, ki so imeli vedno pogum, resnico povedati. Do tako jeklenega značaja se je Trstenjak s tem izobrazil, da ga je vedno vodila najblažja ljubezen do naroda in do domovine. On je vedno vršil svoje patrijotične dolžnosti in tako je postal naš oboževanec. Delavni patrijotizem je vzgojevalec dobrih značajev, katere nam je vedno podpirati, zatorej slava D. Trstenjaku, ki nam je dal tako dober vzgled!

G. profesor Rutar je opisoval Trstenjaka kot prvega slovenskega arheologa: ki je v letih 1854—72. napisal nič manj nego 168 člankov arheološke in mythološke vsebine. Čeravno Trstenjak ni mogel očitno dokazati, da so Slovani že v prazgodovinski dobi stanovali med Adrijo in Karpati, vendar je temeljito podrl »čence« keltomanov in pripravil pot treznejšemu preiskavanju. Celo Mommsen, Conze in Grimm prašali so radi Trstenjaka za njegovo mnenje. Trstenjakovo ime je že sedaj znano med vsemi Slovani, znano pa bode kmalu tudi vsem učenjakom, ko neki slovenski profesor izda rezultate Trstenjakovih raziskavanj.

Vmes je pel slavnoznani čitalniški pevski zbor več novih in jako lepih skladov s svojo občeznano točnostjo.

Zbrano občinstvo je bilo sicer zelo odlično, ali prišlo je v premajhnem številu za tako važen večer, kakeršen je bil Trstenjakov.

Kedaj je umrl Trstenjak? V zadnji številki smo z drugimi slovenskimi časopisi vred poročali, da je Davorin Trstenjak umrl dne 3. svečana t. l. A ta datum ni resničen. Na dotično vprašanje g. predsednika »Matice Slovenske« so poročili iz Starega Trga, da je slavní učenjak umrl dne 2. svečana ob 3/4 na 8. zvečer.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Lastniki in založniki: Fr. Levec i. dr. — Izdajatelj in odgovorni urednik: Fr. Levec. Uredništvo in upravnštvo v Ljubljani, v Medijatovi hiši na Dunajski cesti, 15.

Tiska »Narodna tiskarna« v Ljubljani.